Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 18 (958) * miercuri 29 aprilie 1964 * 8 pag. 30 bani

SĂ FII TÎNĂR

Să fii tînăr — inseamnă să crești
Ne-ncetat spre mai mult și mai bine,
Ne-ncetat să pornească din tine
Către lume, deschise ferești.

Să fii tînăr — inseamnă să tinzi
Către zarea cea fără de pată
Și să nu schilodești vreodată
Adevărul în strîmbe oglinzi.

Să fii tînăr — înseamnă să simți
Unde-s marile, dreptele căi,
Și să intri în lupte fierbinți
Împreună cu semenii tăi.

Să fii tînăr — înseamnă să-ți placă
Luna mai, firul ierbii cel nou,
Și, in stînca de munte, posacă,
Să stîrnești omenescul ecou.

Să fii tînăr — înseamnă să suferi
Pentru tot ce mai sîngeră încă
Și să salți viitorul pe umeri
Cu putere și patimă-adîncă.

Să fii tînăr — inseamnă să scaperi
Ca văpaia nestinsă în vînt,
Steagul păcii să-l pui și să-l aperi
Pe reduta acestui pămînt!

NINA CASSIAN

1 MAI

In fiecare an, 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc este sărbătorită în patria noastră sub semnul marilor realizări înfăptuite de harnicul nostru popor.

Lungi alaiuri defilează prin fața tribunelor ca o revărsare de entuziasm și de voie bună. Trec care alegorice care sugerează dragostea față de munca desfășurată pentru a realiza frumusețile și bogățiile patriei noastre socialiste. E măreață imaginea constructorilor care aninați între pisc și prăpastie, au tăiat pe Valea Argeșului, în stîncă, făgașul luminii. Au ivit răsărituri de soare în șarjele din Reșița sau Hunedoara și au înălțat păduri de oțel și beton la Ișalnița, la Slatina, la Tîrgu Mureș, Galați și pretutindeni cît ține întinsul patriei. E luminoasă figura omului nou, a colectivistului, care pășește demn în coloană mîndru de munca lui cu uneltele mecanizate fabricate în țara noastră. Cu îndreptățită mîndrie admirăm și utilajele romînești, fabricate pentru prima oară la noi în țară și apreciate în întreaga lume.

Construcții noi, produse noi, viață nouă mereu mai frumoasă și mai bogată.

Și în această uriașă demonstrare a forței creatoare, coloana pionierilor e ca o revărsare a primăverii.

O dată cu un cald „Salut voios de pionier" voi înmînați buchete de flori conducătorilor partidului și statului nostru. Prin ele vă exprimați recunoștința voastră pentru grija părintească a partidului care veghează necontenit ca viața voastră să fie fericită. Grija ca vacanțele voastre pionierești să fie însoțite de briza mării sau foșnetul brazilor din vîrfuri de munte. Ca în drumețiile voastre să întîlniți mereu chipul nou al patriei noastre care înflorește necontenit. Pentru ca visurile voastre să fie împlinite în faptele mărețe de mai tîrziu, cînd voi veți fi acei ce veți duce mai departe steagul mărețelor victorii pe drumul luminat de marele nostru partid.

Așa procedează pionierii

Doar un popas ?

Tare-i drag lui Petru să umble prin sat. Și satul de fiecare dată parcă-i altfel. Ici o casă nouă, dincolo un gard vopsit nu demult, mai departe cineva își instalează pe casă antena. Popa Petru privește la pomii în floare, la grădinițile deja săpate și cu răsaduri de flori din fața caselor și se gîndește la una, la alta.

În față-i apare gospodăria mătușii Adela Năstuță. Se oprește mirat! E singura grădină din Holbaca-Iași nesăpată, negreblată. Fără a mai sta mult pe gînduri, Petru intră.

— Bună-ziua, mătușă.

— Bună-fecioraș, îi răspunse bătrîna. Ai mai venit să-mi vezi bătrînețele? Îs cam bolnavă, mă supără iaca, un junghi.

— Mai ai nevoie de ceva mătușă?

— De sănătate, maică.

După ce-și luă ziua bună, Petru plecă în grabă. Nu departe stătea prietenul său, Bucovineanu Petru. Cum îi împărtăși gîndurile și porniră la treabă. Își luă săpălice, cîteva răsaduri de trandafiri, stînjenei și zarnacadele și intrară în grădinița bătrînei. Săpau pămîntul. În timp ce lucrau a trecut pe drum un alt coleg. Cum i-a văzut a dat fuga la alți cîțiva pionieri. Împreună au sosit la fața locului și au făcut ronduri, au răsădit flori. Fluturau cravatele roșii și în grădinița mătușii Adela. În cîteva ceasuri era la fel ca a tuturor gospodarilor din sat. Poposise și aici... primăvara.

GETA COSTIN

□ □ □ □ □ □

Întîlnire cu florile

. De la fereastra vagonului. Monumentul. Un parc liliputan. Aleea fruntașilor în producție...

O dimineață fumurie și rece. Trenul spre Calafat pleacă de pe o linie secundară. Găsesc un loc lîngă geam. Undeva, departe, orizontul se luminează treptat. Soarele întîrzie multă vreme după o pînză de nori. Apoi pe neașteptate zbucnește în sus ca o minge de volei. Compartimentul se umple de lumină. De la fereastra vagonului cîmpul se vede ca un covor: întinderi nesfîrșite cu verdele gingaș al grîului, arături negre ca antracitul, livezi înflorite și drumuri... Satele se zăresc de obicei la trei-patru km de gări și toate drumurile care duc spre ele sînt drepte. Pe margini se înșiruie unul după altul puieți cu brîu alb de var. Uneori brîiele acestea albe, par două linii paralele trase cu creta.

În Calafat, cum ies din gară întîlnesc același decor. Puieți proaspeți văruiți și udați mă întîmpină și mă conduc pe strada largă (cu aspect de bulevard) pînă în centrul orașului.

La Școala de 8 ani nr. 1 ajung în timpul orelor. Directorul îmi arată școala — o clădire nouă, modernă, cu încăperi spațioase. Grădina din față, se află în curs de amenajare. Pionierii din clasele a V-a, a VI-a și a VII-a au făcut aici multe ore de muncă patriotică.

— Tot pămîntul acesta l-au cărat ei!

Brațul directorului se îndreaptă spre grămezile de pămînt negru — una — două — trei — care așteaptă să fie așezat în straturi. În orele libere, detașamentele claselor a VI-a A și a VII-a B au făcut cîte 10 ore de muncă patriotică pentru îngrijirea monumentului ridicat în amintirea luptelor de la 1877. Monumentul se află mai sus de școală, pe vîrful unui deal. O cărare îngustă urcă pe sub cîțiva vișini înfloriți pînă în apropiere. Straturi cu panseluțe albe, roșii, violete; bănci vopsite proaspăt; iarbă, pomi înfloriți, alei bine îngrijite. Nici o hîrtie, nici o frunză... Treptele de piatră care urcă spre monument sînt spălate. Cele două tunuri așezate în fața monumentului au fost curățate de praf. În dreapta curge domoală Dunărea. Jos, în capătul treptelor, se află parcul pionierilor. A fost amenajat în urmă cu doi ani. Are numai patru straturi cu flori, trei alei și două bănci. Pionierii de la Școala de 8 ani nr. 1 au făcut și aici muncă patriotică. Au strîns uscăturile, au greblat iarba, au nivelat pietrișul de pe alei.

Din nou la școală. De data aceasta nimeresc într-o recreație. Sînt înconjurat de pionierii care îngrijesc monumentul, parcul, aleea fruntașilor în producție. Aproape toți sînt și ei fruntași la învățătură. Vînătoru Veronica, Nătărău Delia, Ciupitu Doina, Encioiu Emil din clasa a VI-a A, Dumitru Aurora din clasa a VI-a B, Ghenea Ana, Bădița Victoria, Catrina Ion din clasa a VII-a B, Ciucă Antoneta din clasa a V-a și alții. Bădița Victoria, o fată subțire, oacheșă, cu niște cozi groase și lungi, are numai medii de 9 și 10. O întreb dacă poate să-mi spună ce semnificație are monumentul pe care îl au ei în grijă. Victoria răspunde repede, aproape fără să clipească.

— A fost ridicat în amintirea eroilor căzuți în războiul cu turcii de la 1877.

Delia completează:

— Războiul pentru independență.

În drum spre gară — îmi atrage atenția o alee de castani tineri. Este aleea fruntașilor în producție. Straturile cu flori, ordinea, curățenia, vorbesc și de data aceasta despre dragostea pionierilor pentru orașul lor.

Mobilizare de 100 . În parc sub ploaia de petale. Discuție aprinsă. Nu mai avem nici o bancă.

Lîngă poarta Școlii de 8 ani nr. 18 din Craiova — zăresc un grup de copii din clasele mici. Sînt veseli și gălăgioși. Doi din ei, o fată și un băiat sînt un fel de plantoane. Privesc în josul și în susul străzii și din cînd în cînd se întorc și anunță amîndoi o dată:

— Vine Gențiana!

— Vine Șcitan

— Vine Nica.

O fată mărunțică, cu ochi de șoricel se uită spre poartă și după ce își fac apariția cei anunțați, le trece numele cu creionul pe-un caiet de matematică. Mă apropii de ea și-o întreb:

— În ce clasă sînteți voi?

— Într-a a III-a A.

Nica Iosif — un băiețaș de-o șchioapă, tuns numărul 1 — arată spre fata care ține în mînă caietul de matematică și spune:

— Mariana-i președinta grupei.

— Da? Și de ce-i scrii în caiet pe cei care sosesc, Mariana?

Președinta de grupă închide caietul, mă privește surprinsă și spune nu tocmai sigură:

— Nu știu. Ca să văd cine lipsește. Ne-am luat angajamentul să mergem la muncă patriotică în parc, toată grupa.

— Cîți mai trebuie să vină?

În locul ei, răspunde Șcitan Ion.

— Șase! Dar mai avem de așteptat cinci minute.

Cei doi din poartă anunță din nou:

— Vine Tica.

— Vine Luigi.

Mariana deschide caietul. Îi las. Aici mobilizarea e bună...

Pe una din aleile parcului din Craiova (parc mare, de o frumusețe aproape rustică) întîlnesc detașamentele claselor a V-a, a VI-a și a VII-a de la Școala de 8 ani nr. 4. Aproape toți pionierii (fete și băieți) sînt înarmați cu greble, mături, măturoaie. Parcul din Craiova a fost împărțit în sectoare. Fiecare școală are în grijă un sector. Școala de 8 ani nr. 4 are în grijă sectorul din vecinătatea colțului zoologic. Pioniera Avram Magdalena din clasa a V-a B și colega ei, Motreanu Emilia au strîns frunzișul și petalele vișinilor sălbatici cu măturile. La cea mai ușoară adiere — însă petalele cad și se aștern din nou pe alee, Emilia se întoarce cu mătura ei de casă — și le strînge. Abia a terminat și vîntul, pus pe șotii, albește iar aleea cu petale. Magdalena se sprijină în măturoiul de nuiele. Întreabă necăjită:

— Ce facem? Parcă plouă!

Emilia rîde:

— Nu-i nimic. Sînt petale! Și nu ne putem lua la întrecere cu ele.

Magdalena spune hotărîtă:

— Ba, putem!

În preajmă se aud rîsete, strigăte, trilurile feluritelor păsări, mormăitul unui urs care s-a apropiat de grilaj și se uită în lungul aleei ca un moșneag somnoros. Îi lipsește doar pipa.

Cele două ore trec repede. Mă trezesc iar înconjurat de pionieri și pioniere. Ne așezăm pe-o bancă. Urmează o discuție aprinsă din care aflu lucruri noi. Dordea Livia și Vasile Jana din clasa a V-a A au pus în lotul școlii viță de vie, au semănat gazon, au sădit flori. Rusu Despina din aceiași clasă a sădit liliac. Despre Stătescu Ion, Văduva Nicolai și Mărgoi Marin — din clasa a VII-a A se spune că stau cam prost cu învățătura și disciplina. Cineva exclamă:

— A! Ăștia-s mușchetarii!

Îi caut cu privirea, dar nu-i găsesc. S-au ascuns în spatele colegilor.

Galiceanu Dan, președintele unității — spune optimist:

— Cred că pe trimestrul acesta or să se îndrepte...

O pionieră, (mi se pare) Criveanu Florica — vrea să spună ceva despre brigada artistică, dar este întreruptă. Un tînăr cu-n șorț de piele peste hainele de doc ne roagă să lăsăm banca liberă. Vrea s-o vopsească. Alt tînăr se apropie cu o cutie de vopsea. Ne uităm în jur. Nu mai avem nici o bancă. Toate au fost vopsite. E o întrecere nu numai cu petalele. Instructoarea superioară strigă:

— Gata, copii! Ne încolonăm.

COSTACHE ANTON

Îți mulțumim partid iubit

Pentru cărțile găsite în dar pe fiecare bancă, pentru școlile cu ferestrele larg deschise spre zori și pentru locuințele noi în care creștem și învățăm dragostea de frumos, de viitoarea meserie, pentru tot ceea ce se zidește și se înalță cu grijă pentru noi, pentru toate primăverile însorite ale zilelor noastre și pentru visele în prag de împlinire, îți mulțumim partid iubit!

Clipe de neuitat. Bucuria și emoția de pe chipul acestor copii sînt îndreptățite: și pe pieptul lor flutură cravatele roșii. (În fotografie, noii pionieri de la Școala de 8 ani nr. 74 din Capitală).

Casa visurilor îndrăznețe

Zilnic vin aici zeci și sute de copii. Și fiecare cu visurile sale, visuri îndrăznețe. Să mergem împreună prin cercuri, să facem cunoștință cu cîteva — deocamdată — visuri ale acestor copii. Mîine, cine știe, vom întîlni cunoștințele de azi în marile combinate, în uzine și fabrici, pe șantierele de construcții, în sălile de spectacole sau la cirma unor vase pe marea înspumată.

Cercul de chimie. Deși au abia un an de activitate, micii chimiști sînt în stare să-ți facă nenumărate experiențe cu clorură de amoniu, sulfat de cupru, azotat sau nu mai știu cu ce alte soluții.

În altă încăpere se construiește. Deocamdată sînt la „Aeromodel" tip A, la iaht sau ambarcațiuni. Măsoară la milimetru, taie, încleiază și fac probe peste probe. Așa se învață. Dar mai bine să intrăm alături. Prea ne „cheamă" muzica. Împreună cu cercul dramatic se pregătește un montaj muzical-literar dedicat patriei noastre dragi. Pionierii cîntă, recită, dansează. Sînt veseli.

Patria în miniatură — așa mi-a apărut într-o vitrină a cercului de artă populară. O moldoveancă, un oltean și-un bănățean, o țărancă de prin părțile Oașului alături de un mehedințean. Pionierii lucraseră costume naționale specifice fiecărei regiuni. Da, portul național din fiecare colț de țară era prezent aici în vitrină. Și ei, pionierii, erau autorii.

La sfîrșitul vizitei la Casa pionierilor din Făgăraș ne-am întîlnit cu toții la acțiunea de masă: „Pe cărări și drumuri largi / Străbătînd meleaguri dragi". I-am privit pe fiecare în parte, pe toți laolaltă și mă gîndeam la visurile lor îndrăznețe, la casa pionierilor care le creează posibilitatea să și le cultive, la anii cînd aceste visuri vor deveni realitate.

Constanța

Așa se numește orașul în care locuiesc eu, pitoresc așezat pe malul Mării Negre.

Cît de frumos e! Cîte blocuri noi s-au înălțat și se înalță. Iată numai cîteva din clădirile recent construite: o fabrică de celuloză, gara imensă, un cinematograf, și multe, multe școli medii și generale de 8 ani.

Mereu, în cartierele orașului meu se ridică alte și alte blocuri, magazine moderne, biblioteci... Peste tot, parcurile și spațiile verzi îl întineresc, îl fac tot mai frumos. Orașul meu e locul de întîlnire, de recreere a atîtor vizitatori, al atîtor oameni ai muncii. Sînt fericită că locuiesc într-unul din cele mai frumoase orașe ale țării.

BRACEA STELIANA
cl. a III-a
Școala medie nr. 3, Constanța

Scurt itinerar

Pionierii de la Casa de copii nr. 2 din Focșani pornesc în excursie prin țară.

Sînt impresionați de blocurile zvelte construite la Onești, de uzinele grandioase „Steagul roșu" din Brașov, de muzeul Peleș din Sinaia. Cîteva ore poposesc și la muzeul „Doftana" din Cîmpina.

Ultimul punct din itinerar: Bucureștiul. Fac cunoștință cu noile construcții, vizitează Muzeul Antipa, Grădina botanică și în sfîrșit — Palatul pionierilor. Se interesează de activitățile desfășurate în cercuri de pionierii din Capitală, leagă prietenii.

O excursie de cîteva zile, în care voia bună le-a ținut tovărășie, și dorința de cunoaștere a unor realizări ale regimului democrat popular le-a fost împlinită.

Satul meu

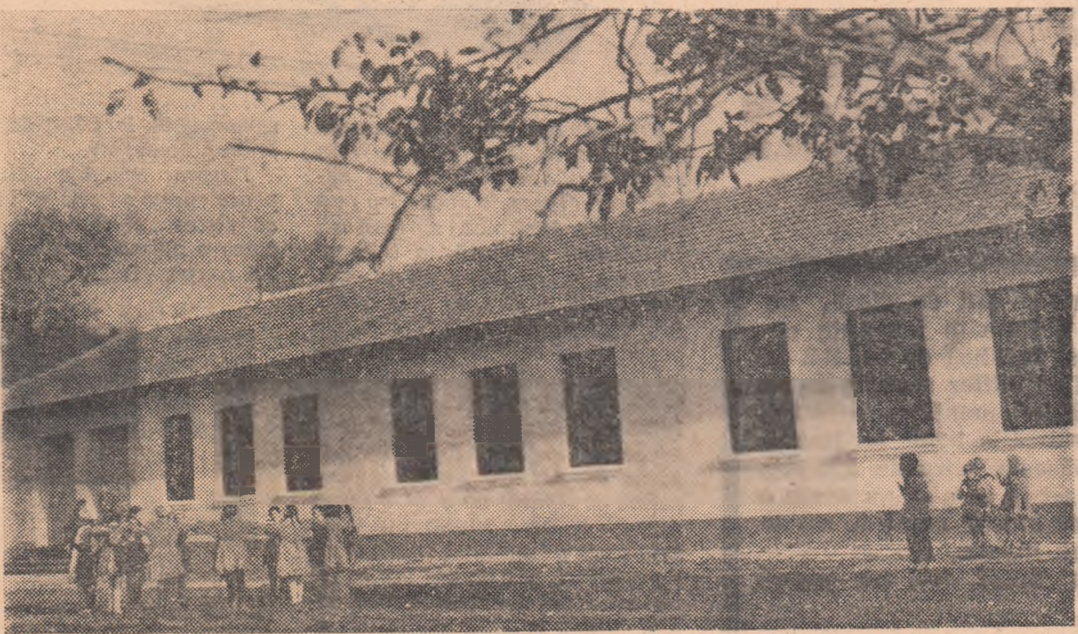
E așezat undeva, în partea de sud a regiunii Oltenia. Părinții mei îmi spun că în trecut casele erau adevărate bordeie. Eu știu însă cum arată satul meu astăzi.

Colectiviștii și-au construit case noi, încăpătoare. Au înălțat apoi un cămin cultural de toată frumusețea. Programele artistice date de tineri sînt primite de fiecare dată cu căldură. Au un program bogat: piese de teatru, scenete, cîntece, dansuri.

Pentru noi, copiii, s-a construit o școală frumoasă și luminoasă.

Eu mă bucur că trăiesc și învăț în satul meu care înflorește cu fiecare zi.

PASCU EMILIA
Școala de 4 ani, satul Grubiga, raionul Băilești

Se cuvine o horă plină de voioșie în fața școlii noastre dragi nou construită în comuna Stîlpeni, regiunea Argeș. E hora bucuriei, a luminii. Și cîntecul nostru întinerește florile, pătrunde dincolo de ferestrele cu miros proaspăt de lemn și de vopsea și-l dă viață școlii pentru noi înălțată.

Cifre care vorbesc

Cinematograful „Doina" din București e cinematograful vostru, al copiilor de toate vîrstele.

Zilnic, copiii pot viziona aici filme artistice, documentare sau de desen animat.

Săptămînal rulează 9 filme pentru copii. Să încercăm o socoteală simplă de aritmetică: dacă săptămînal rulează 9 filme, știți cîte puteți viziona într-un an? 468 de filme!

Și de la înființarea lui — 1960 — pînă în prezent, au rulat aici circa 1 438 de filme.

Cît despre spectatori, numai luna aceasta au fost... 10 000. E lesne de socotit cîți spectatori de vîrsta voastră s-au perindat în sala cinematografului din 1960 și pînă acum!

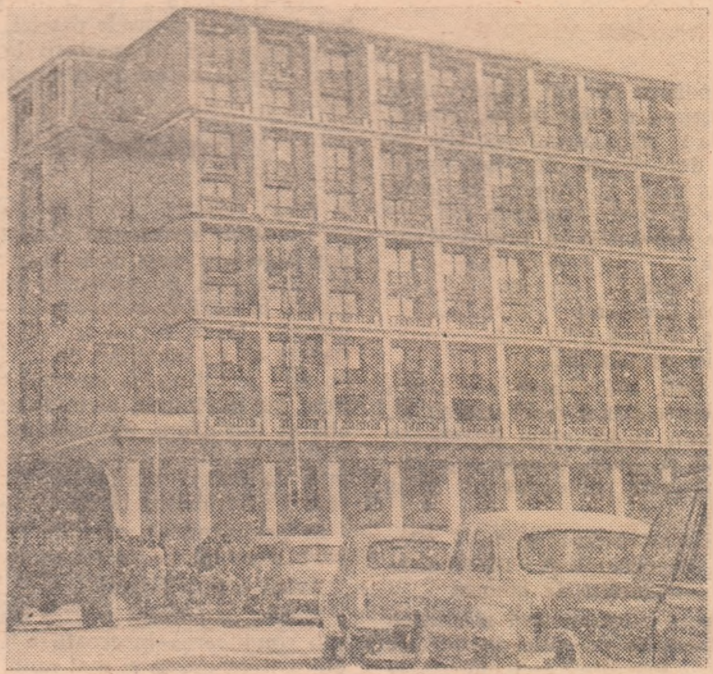
Pentru voi

Anul școlar e pe sfîrșite. Sîntem la mijlocul ultimului trimestru. Pionierii și școlarii se pregătesc să-l termine numai cu note bune și foarte bune. E datoria, e angajamentul lor față de grija părintească ce le-o poartă partidul clasei muncitoare.

Pentru anul școlar 1963—1964 au fost dăruite pionierilor și școlarilor din clasele I—VII inclusiv 17 571 750 de manuale în valoare totală de 85 000 000 lei. A crea toate posibilitățile pentru dezvoltarea armonioasă a tinerei generații este o grijă permanentă a Partidului Muncitoresc Romîn. Manuale școlare gratuite, laboratoare bine înzestrate, școli noi.

Nenumărate clase noi s-au adăugat pentru mărirea spațiului școlar. Numai în anul 1963 au fost construite 4 160 de clase.

Anul școlar e pe sfîrșite. Voi vă pregătiți să intrați în vacanță. Cei mari însă se gîndesc la anul școlar care vine. Învățați cu perseverență oferind părinților și fraților voștri mai mari un buchet de... note bune.

Aici, la „Magazinul copiilor", e întotdeauna un du-te vino fără seamăn. Părinții noștri sînt grăbiți să ne cumpere îmbrăcăminte frumoasă, jucării.
Și cum le putem răsplăti mai bine grija? Numai învățînd zi de zi.

Minunile hărniciei

Hai să ne luăm de mînă, cititorule, şi să străbatem oraşul sau comuna ta natală. N-ai prea mulţi ani, şi totuşi, cîte nu s-au schimbat sub privirile tale! Parcă o mînă nevăzută aşterne peste noapte, în calea ta, minuni Dar nu, nu-i o mînă nevăzută. E mîna harnicului popor căruia îi aparţii, e mîna tatălui tău, a fraţilor tăi, e mîna oamenilor muncii de la noi Ei ţi-au semănat în cale noul cinematograf din colţul străzii... Ei ţi-au clădit casa în care locuieşti... Ei scriu şi tipăresc manualele ce le primeşti gratuit, cu zîmbetul pe buze, la fiece început de toamnă... Şi tot ei sînt meşterii grijulii ce ţi-au făurit şcoala dragă — să înveţi în ea pentru ca mîine să devii un bun om şi constructor.

Dar poate că vrei să afli şi mai multe Hai, laolaltă, să colindăm cărările dragi ale patriei, să mai privim o dată, împreună, fie numai şi o parte din realizările ultimilor ani. Cineva, un bătrîn şi mare savant de-al nostru, spunea acum cîteva luni în urmă: „Ţinînd seama de profundele transformări şi de măreţele realizări ale patriei.. fiecare trebuie să se considere mîndru, astăzi, că aparţine ţării romîneşti“.

Pe-aripa vîntului...

Să spunem că am plecat din Bucureşti — e doar inima patriei, Capitala! Elicopterul nostru apropie depărtările. Sub noi apare un oraş mare şi frumos, în care sclipesc în soare blocurile noi — atît de des întîlnite pretutindeni în ţară.

— Un oraş!

— Da, Craiova!

— Ce frumos e!...

— Aici se fabrică...

Dar iată, elicopterul aterizează lin în curtea unei mari uzine; şi, ca şi cum ţi-aşi ghici întrebarea înflorită pe buze, ţi-arăt o plăcuţă mică-mică prinsă pe un uriaş de oţel.

— „E-lec-tro-pu-tere...“ — silabiseşti. O locomotivă Diesel-electrică! — tresalţi de emoţie.

— Da, e o locomotivă asemenea celor întîlnite pe căile de fier ale patriei... Priveşte aici plăcuţa aceasta argintie, pe care tu citeşti: „Fabricat în R.P.R.“.

Asemenea locomotive nu se fabricau înainte la noi...

O adevărată familie

Dar iată Aradul. Oraş cunoscut mai ales prin vagoanele de cale ferată fabricate aici, dar şi prin produsele uzinei de strunguri din oraş. Vine oţelul, aci, din alt oraş— secularа Reşiţa! La faima ei de azi nici nu puteau visa străbunicii noştri! Ea fabrică azi, într-o singură oră, la un singur furnal, oţel cît întreaga Reşiţă de altădată în 800 de ore!

— Şi... strungurile acestea, adevărate bijuterii din oţel, cum se numesc?

— Priveşte, au certificat de naştere prins pe ele: SN 630, SN 800... După cum vezi, o adevărată familie de strunguri...

Dar gîndul tău străbate iar depărtările. Aşa că iată-ne în plin centrul ţării — la Braşov.

Doi coloşi

ţin, mai cu seamă, mîndria oraşului: uzina de tractoare şi uzina de autocamioane. Amîndouă se întrec în a da produse de mai bună calitate, mai trainice şi mai frumoase, capabile să corespundă celor mai mari exigenţe.

— O adevărată pădure! exclami privind zecile şi zecile de tractoare aliniate în curtea uzinei.

— Da, sînt zeci şi zeci, iar din hala de montaj, direct de pe bandă, ies altele şi altele... Şi-n curtea uzinei de camioane stau zeci şi sute de maşini...

Sînt tractoare şi camioane pentru uzinele şi ogoarele patriei, sînt construite aici de meşterii braşoveni, vestiţi astăzi prin produsele lor.

Pretutindeni

în ţara noastră ne vom întîlni cu succesele harnicului nostru popor. Uite, am mers de la Braşov — la Bîrlad, să ne oglindim în argintul brăţărilor industriale —rulmenţii... De la Bîrlad am plecat la Galaţi, să ne bucurăm de lansarea la apă a ultimului cargou romînesc, iar la Ploieşti, pe unde ne-am abătut din drum, am admirat, la Uzinele „1 Mai“, renumitele instalaţii de foraj romîneşti, a căror faimă a străbătut ţările...

Şi pretutindeni, oriunde în altă parte vom merge, la fel va fi.

Avem o ţară bogată.

Munca poporului nostru harnic, sub conducerea încercată a partidului îi va creşte şi mai mult bogăţia.

Anul acesta, „Romînia socialistă, cum spunea tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, se înfăţişează ca o ţară în plin progres, cu o economie complexă şi o cultură înfloritoare puse pe de-a-ntregul în slujba bunăstării celor ce muncesc“.

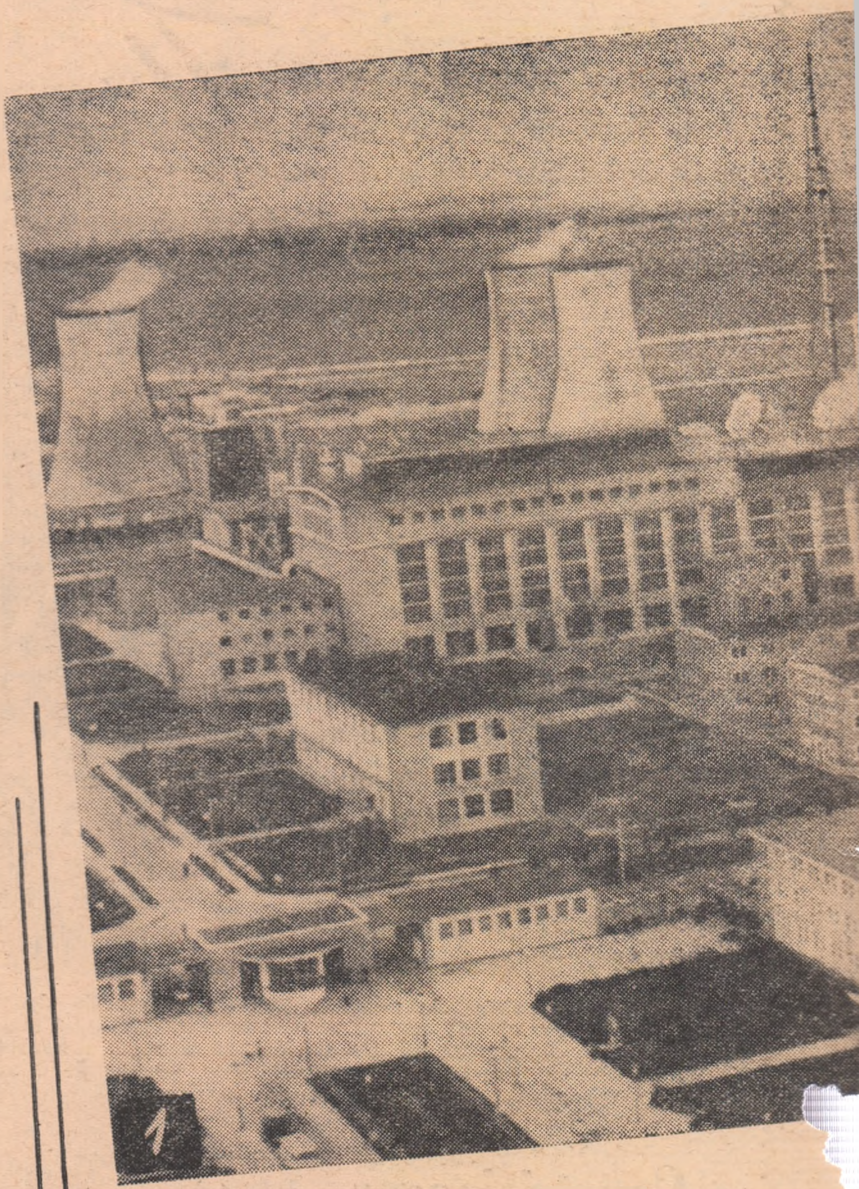
Este anul celei de a XX-a aniversări a eliberării.

Bucură-te!

ŞT. ZAIDES

1

Combinatul de îngrăşăminte cu azot de la Piatra Neamţ.

2

În anii noştri, arta populară a cunoscut un mare avînt.

În fotografie: aspect din activitatea artistică desfăşurată la Casa de cultură din Oneşti.

3

Ritm şi arhitectură (prin noul Bucureşti) — fotografie executată de elevul Anghel Constantin de la Şcoala medie nr. 5 din Bucureşti.

Interviul nostru

Avînd asigurate condiţiile materiale necesare, mii şi mii de copii şi tineri din regiunea Suceava îşi însuşesc comorile ştiinţei şi culturii, învaţă în şcoli de toate gradele. L-am rugat pe **tovarăşul Constantin Răţoi, vicepreşedinte al Sfatului popular regional,** să ne vorbească despre dezvoltarea învăţămîntului în regiune, în anii puterii populare.

— Burghezia a lăsat şi în regiunea noastră o moştenire foarte tristă: sute de lăcaşuri şcolare dărăpănate, insalubre, sute de cadre didactice lipsă de la posturi şi, în consecinţă, zeci de mii de analfabeţi.

— Şi cum se prezintă acum situaţia?

— În anii puterii populare au fost reamenajate sute de localuri şcolare. În plus, numai în ultimii cinci ani s-au construit pe teritoriul regiunii 234 noi localuri de şcoală cu 945 săli de clasă, iar anul acesta vor fi date în folosinţă copiilor încă 50 noi localuri de şcoală. În prezent, numărul unităţilor şcolare de pe teritoriul regiunii (elementare, medii şi profesionale) se ridică la 1 260, iar numărul elevilor depăşeşte cifra de 200 000. Astăzi nu există sat în care să nu avem o unitate şcolară, nu există copil de vîrstă şcolară care să nu înveţe.

— Dar pentru viitor, ce ne puteţi spune?

— Construcţiile şcolare vor continua. Vom extinde şcolile cu internat, şcolile de 11 ani, mai ales în mediul rural. Şi încă ceva: din 1963 Suceava a devenit centru universitar: avem deja un Institut pedagogic care pregăteşte profesori de matematică şi romînă. În viitor, vom pregăti cadre didactice şi pentru alte specialităţi.

MIRCEA ANDREI

Era într-o zi din primăvara acestui an, la Bucureşti. Sala în care ne aflam căpătase un aspect sărbătoresc: avea loc un simpozion închinat agriculturii socialiste. Deodată, la tribună urcă un om cu faţa arsă de vînt, dar voinic şi plin de voie bună. Era Nicolaie Andrei, preşedintele gospodăriei colective din comuna Gheorghe Lazăr, raionul Slobozia. Grăia degajat, încadrat între doi academicieni, despre succesele colectiviştilor din comuna sa. Ascultam aceeaşi voce calmă şi sigură, pe care o auzisem şi cu vreo săptămînă înainte cînd, dimpreună cu un grup de scriitori, am vizitat gospodăria colectivă Gheorghe Lazăr — una dintre primele înfiinţate şi una dintre primele multimilionare.

Nicolaie Andrei, preşedintele, înfăţişează şi ilustrează în chip concludent, am cuteza a spune, chiar strălucitor, calea ascensională a unui muncitor agricol sîrguincios, inventiv, însetat de carte şi de o hărnicie fără pereche, calea parcursă de la un simplu muncitor de cîmp pînă la funcţia de preşedinte de colectivă şi de aci, prin înfăptuiri remarcabile la titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Despre Nicolaie Andrei se poate spune că ştie să muncească vîrtos şi temeinic, dar îi place o glumă bună, un spectacol reuşit. Dacă am adăuga că

PREŞE

prima care-i urmează pilda e fiica sa, pioniera Ana Andrei, nu greşim cîtuşi de puţin. După ce-i dădusem un autograf pe o carte, ne-a povestit că, dimpreună cu învăţătoarea Veronica Popa şi instructorul de pionieri s-au gîndit încă de pe atunci să ajute şi ele-n felul lor la muncile de cîmp, din primăvară, la grădina de zarzavat, la săditul pomilor. Auzind-o grăind pe fata roşcovană, îmi spuneam: iată, a moştenit de la taică-său spiritul de

2 Mai, Ziua tineretului din R.P.R.

Salut voios de pionier — mîndru tineret al patriei mele! Țara întreagă te sărbătorește în această zi a seninului mai. Pădurile înflorite își apleacă spre tine ramurile înmiresmate, păsările văzduhului, care te-au întovărășit de atîtea ori pe înălțimile schelelor sau printre lanurile de aur ale recoltelor bogate, își împletesc trilurile cu melodiile ce răsună în parcuri, pe stadioane. Din întreaga țară străbate un cîntec avîntat, tineresc. Un imn de slavă închinat partidului, înțelept părinte și conducător, care a ridicat Romînia pe culmile însorite ale socialismului și a deschis tineretului porți largi spre realizarea viselor și năzuințelor cele mai dragi. Iar grijii nemăsurate a partidului, tineretul îi răspunde cu dragoste și muncă avîntată.

În uzine, pe șantierele construcției socialiste, pe ogoarele mai bogate ca niciodată, în școli și facultăți, tinerii utemiști muncesc cu însuflețire alături de vîrstnici, învățînd de la ei. Pentru că nu poate fi bucurie mai mare și nici mai mare cinste decît aceea de a-ți dărui toată priceperea și tot avîntul tineresc patriei libere și mereu înfloritoare.

Pionierii te privesc cu admirație, mîndru tineret al țării, iar munca ta le este exemplu și îndemn. Cînd în drumețiile și în excursiile lor pionierii cunosc tot mai multe din marile realizări ale oamenilor muncii, nu o dată utemiștii îi îndeamnă pe prietenii lor mai mici, pionierii, să îndrăgească munca, să se pregătească pentru a fi patriei folositori:

— Ai îndrăgit meseria de miner? Pregătește-te, iar minerii te vor primi cu drag în rîndurile lor!

— Te-au fascinat luminile incandescente ale Reșiței? Sporește-le măreția cu mintea și mîinile tale!

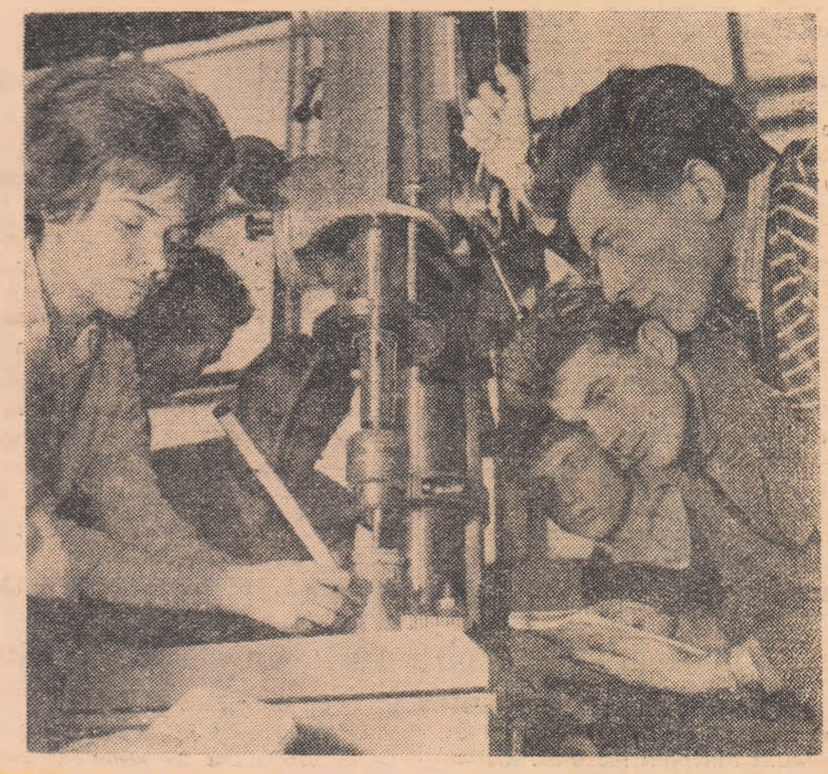
— Vrei să smulgi pămîntului roadele de aur ale belșugului? Lanurile te așteaptă să le îmbrățișezi, viitorule agronom!

— Ai în inimă focul sacru al artei? Învață, muncește și dă noi străluciri artei romînești.

Iar pionierii, ascultîndu-ți îndemnul, învață, se pregătesc să-ți fie schimb vrednic.

Se apropie 2 Mai. Auziți? Sună trompetele, bat tobele! Pionierii țării salută tineretul de ziua sărbătorii sale!

Prin grija partidului, tineretului din patria noastră i s-au creat condiții minunate pentru însușirea științei și tehnicii înaintate.

Prezențe romînești

...ită dezvoltării impetuoase a eco... noastre naționale în anii puterii ...are, a artei și culturii, tot mai nu... se sînt și prezențele romînești ... hotare — fie că este vorba de par... rea la diferite tîrguri internațio... sau la manifestări cultural-artisti... tfel, numai în cursul anului trecut, ...noastră a participat la 29 de tîrguri ...oziții internaționale, organizate în ...i europene, 3 țări din Asia și 4 din ...a. Produsele romînești au fost apre... atît de către specialiști, cît și de ...le public. De un interes deosebit ...bucurat produsele noi ale economiei ... naționale, între care noul tip de ... U—65, instalația de foraj T—50 ...ferite produse ale industriei chimi... altele.

...ul acesta, la tîrgul internațional de ...ăvară de la Leipzig, a fost prezen... o expoziție cuprinzînd mașini și ...je, instalații de foraj, locomotiva ...el-electrică și alte produse. De ase...ea, țara noastră participă la tîrgul ...rnațional de la Casablanca ce se deschide la 30 aprilie, iar în perioada următoare la tîrgurile de la Izmir, Londra, Helsinki, la cel de la Toronto, la Frankfurt, Belgrad și Dar-Es-Salaam — Tanganica.

Numeroase sînt și manifestările cultural-artistice ale țării noastre peste hotare. Recent, la Festivalul internațional al filmului desfășurat la Buenos Aires, filmului romînesc „Tudor" i-a fost decernat premiul special al marelui juriu.

Ansamblul „Rapsodia romînă" a prezentat zilele acestea o serie de spectacole la Paris. Publicul a aplaudat cu căldură jocul dansatorilor romîni, care au interpretat cu multă finețe artistică „Nunta de pe Someș", „Dansul călușarilor", „Dansul moldovenesc", cel al fetelor din Bobîlna, Balada lui Ciprian Porumbescu, Ciocîrlia. Și alte cîntece și dansuri populare romînești au stîrnit admirația unanimă a spectatorilor. Televiziunea franceză a filmat în întregime spectacolul ansamblului „Rapsodia romînă", pentru a-l retransmite la posturile sale.

---

inițiativă, deprinderea de a face totul cu voioșie. Și dragostea de învățătură de carte, tot de la taică-său a moștenit-o. Printre sutele de cititori cîți are biblioteca colectivei, se numără și fiica președintelui. De fapt, ni-

...DINTELE

velul cultural îl simți nu numai descoperind că în comună șase sute de colectiviști au biblioteci personale, nici în faptul că după ce „programul" nostru (mă refer la întîlnirea cu cititorii din comună) epuizîndu-se, pionierii, ca și colectiviștii ne-au cerut să continuăm a le citi din lucrări literare. El se constată din clipa cînd, transformînd o-ntîlnire cu cititorii într-o șezătoare cu-ntrebări și răspunsuri bogate, ele depășeau cadrul unei simple întîlniri culturale. Colectivistul Ion. I. Gheorghe — și nu numai el, ci și tineri colectiviști și pionieri — au cerut să cunoască biografia scriitorilor; să știe cine i-a ajutat la-n-ceputurile lor, ce scriitor i-a influențat; cum înțeleg să redea în operele lor frămîntarea creatoare a oamenilor muncii de pe ogoare sau din uzine.

E impresionant, de asemenea, să afli printre colectiviști poeți autentici, care îmbogățesc folclorul nou, cîntînd viața luminoasă în gospodăria colectivă: „Frunzuliță siminoc, / Și pusei mîna pe toc / Ca să cînt în poezie / Frumoasa-mi gospodărie :/ Lampa marelui Ilici / Luminează-n sat aici, / Și pe-ale noastre ogoare / Ară mîndrele tractoare / Grîu-l seceri cu combine / Și aduni belșug și pîine!..."

Așadar, aci, ca de altfel peste tot în satele patriei noastre, socialismul se traduce nu numai printr-o agricultură în care mecanizarea are un cuvînt de spus, prin bunăstarea sătenilor, dar și prin saltul cultural. Cu atît mai firească ni s-a părut deci și prezența președintelui Nicolaie Andrei la sus-pomenitul simpozion, între doi academicieni!

CAMIL BALTAZAR

DE LA PRIETENH TĂI DE PESTE HOTARE

Sportivii de pe strada „Plehanov"

Intr-o zi, comsomolistul Volodea Kocitîgov, fotbalist în echipa unei fabrici din Voronej (U.R.S.S.), a fost oprit de un pionier.

— Știți, pe strada noastră sînt foarte mulți copii amatori de fotbal, dar nu cunosc regulile jocului. Nu vreți să ne ajutați? Volodea a primit propunerea cu plăcere. După cîteva zile, strada „Plehanov" din Voronej avea deja o echipă de fotbal în frunte cu un antrenor. Lucrurile nu s-au oprit însă aici. Copiii erau dornici să practice și alte discipline sportive. Așa că, în scurt timp, strada „Plehanov" avea și o echipă de gimnaști, și o echipă de volei, și una de baschet. Apoi copiii și-au amenajat terenuri pentru antrenament, într-o curte spațioasă, la numărul 110. Inițiativa copiilor de pe strada „Plehanov" s-a răspîndit repede în oraș. Acum, pe foarte multe străzi sînt organizate asemenea echipe sportive. Pionierii și școlarii își petrec în felul acesta timpul liber cît mai plăcut și mai instructiv.

Iepurii lui Hristo

I se spune Hristo-iepurarul și are paisprezece ani. Îl puteți găsi în Vrața (R.P. Bulgaria). Locuiește într-o căsuță de pe strada Marin Drinov, la nr. 7. Este al treilea an de cînd Hristo a devenit „iepurar". A început crescătoria cu doi iepuri. Primii pui au murit. Dar Hristo nu s-a descurajat. El a cerut sfatul bătrînului crescător de iepuri, Todor Petrov. De la acesta a aflat multe secrete despre viața iepurilor. Și astfel, el a început să schimbe mai des apa de băut pentru animale, să pună în hrana lor rădăcini de frasin și să-i hrănească cu vitamine. Rezultatele nu s-au lăsat prea mult așteptate. În al doilea an au trăit toți iepurii, ajungînd pînă la 5—6 kg fiecare și uneori chiar mai mult.

Pionierii Mongoliei populare

În mai 1925, la Ulan Bator, a luat ființă organizația pionierilor mongoli. În cei 39 de ani care au trecut de atunci, organizația pionierilor a crescut neîncetat. Astăzi, peste 60 000 de școlari, fruntași la învățătură și activitatea obștească, poartă cu mîndrie cravata și insigna de pionier.

Recunoscători puterii populare pentru viața fericită ce o trăiesc, pionierii mongoli sprijină activ opera de dezvoltare economică a țării. Numai în anul 1962, bunăoară, peste 54 000 de pionieri au participat la acțiunile de muncă patriotică pe ogoare și pe șantierele de construcții ale R.P. Mongole.

Noutăți tehnice și științifice

Dezvoltarea rețelei de televiziune

Datorită construirii unor noi rețele de radio-relee și executării unor amenajări la stațiile de retransmisie, s-a creat posibilitatea ca mai mult de jumătate din populația țării să vizioneze programele de televiziune. De asemenea, pînă acum, s-a asigurat cu ajutorul rețelei de radio relee și caselor de reportaje transmiterea directă a spectacolelor și altor manifestări de la Constanța, Cluj și Iași. In viitor asemenea emisiuni vor putea fi transmise și din alte orașe ale țării. S-a realizat experimental interconectarea cu Interviziunea și prin vestul țării asigurîndu-se transmisii de la Bratislava, Innsbruck și Tokio prin Berlin. Specialiștii din telecomunicații execută în continuare lucrări pentru dezvoltarea rețelei de televiziune. Sînt prevăzute a intra în funcțiune stațiile de televiziune care vor deservi o parte din localitățile regiunilor Hunedoara și Mureș - Autonomă Maghiară.

Noi tipuri de vagoane

In uzinele de material rulant din țara noastră se produc în prezent noi tipuri de vagoane-marfă la nivelul tehnicii avansate pentru nevoile economiei noastre naționale, cît și pentru export. Printre acestea se numără vagonul refrigerent pentru transportul produselor alimentare cu o capacitate de 17,5 tone; vagonul marfă descoperit, tip gondolă, auto-descărcător destinat transportului diferitelor produse ca: minereuri, cărbune, cocs, laminate, cherestea, mașini și utilaje, care are o capacitate de încărcare de 60 de tone; vagoane basculante de 80 de tone, vagoane cisterne pentru transportul produselor chimice și petroliere precum și două tipuri de vagoane de marfă de 110 tone, cu platformă joasă, destinată transporturilor de piese grele și îndeosebi a transformatorilor electrici.

Un nou tip de cargou

La șantierele navale din Turnul Severin a început construcția în serie a unui nou tip de cargou. Primele două nave din acest tip au și fost lansate la apă. Noul cargou este destinat în principal transportului de mărfuri ambalate și vărsate. Cîteva date tehnice: capacitatea 1 600 tone, viteza 12 noduri (22,2 km pe oră) guri de magazii acoperite cu capace metalice manevrabile mecanizat care permit reducerea timpului de staționare a vasului în port în timpul lucrărilor de încărcare-descărcare a mărfurilor. Cargoul este înzestrat cu instalații, aparatură și mecanisme de cea mai modernă construcție.

Stații moderne de epurare a apelor

La Valea Caselor (regiunea Argeș) a fost dată recent în exploatare o stație modernă de epurare a apelor cu o capacitate de 2 000 m.c. pe zi. Apa extrasă o dată cu țițeiul este curățată de urmele de țiței și de alte impurități și apoi refolosită în producție.

Noua stație asigură întreaga cantitate de apă necesară în acest sector pentru injecțiile în straturile petrolifere. O stație asemănătoare se află în construcție la Ciurești cu o capacitate de 4 000 m. c. pe zi.

Armarea metalică în straturi subțiri de cărbune

La exploatarea minieră Aninoasa s-a folosit în mod experimental armarea cu stîlpi și grinzi metalice în straturi subțiri obținîndu-se rezultate bune.

A fost sporit randamentul de lucru cu 7,1 la sută, iar consumul de lemn de mină a fost redus cu 39 la sută la locurile de muncă respective. Folosirea acestui sistem permite în același timp reutilizarea în întregime a armăturilor respective.

TINERI MUNCITORI PE ȘANTIERUL UZINEI DE ALUMINĂ DIN ORADEA

O experiență pentru voi: Compoziția solului

Pentru a se vedea felul de alcătuire al solului se iau cîțiva pumni de pămînt dintr-un loc arat. Examinînd atent cu ochii liberi aceste probe de sol vedem că sînt alcătuite din grăunțe de diferite forme și mărimi.

După această sumară examinare, punem probele de sol într-un borcan de sticlă, după ce în prealabil le-am mărunțit și turnăm pînă aproape de gura vasului apă, apoi scuturăm puternic conținutul.

Ce se va întîmpla oare?

La început se formează o turbureală, dar după 20-30 de minute vom observa cum se depun pe fundul borcanului în straturi orizontale, mai întîi pietrișul, apoi nisipul cu bobul mare, urmat de nisipul fin, iar deasupra praful și argila fină.

Această simplă exeperiență ne arată compoziția solului pe care am amintit-o mai sus.

CARNET CULTURAL

Vă prezentăm pentru perioada 29 aprilie—6 mai a.c. din emisiunile noastre de radio pentru pionieri.

In fiecare zi la 6,45 emisiunea: SALUT VOIOS DE PIONIER.

MIERCURI 29 aprilie 14,30 pr. I. — ROZA VÎNTURILOR: **„Străbătînd drumurile patriei" — Montaj de Ion Petrache.** 20,30 pr. I 10' — NOAPTE BUNĂ, COPII: **Țăranul și zmeul", poveste afgană.**

JOI 30 mai 9,30 pr. II 29' — VREAU SĂ ȘTIU. **Din cuprins: — Ciclul „Povestiri despre trecutul îndepărtat al pămîntului nostru". Prezintă C. Nicolaescu—Plopșor,** membru corespondent al Academiei R.P.R.; — Agenda științifică a lunii aprilie. (Rel. din 27. IV) 14,30 pr. I. 29' — PRIETENA NOASTRA CARTEA: **„Robur cuceritorul", roman de Jules Verne (lectură dramatizată),** 20,30 pr. I. 10' — NOAPTE BUNĂ, COPII: **„Poveste de 1 Mai".**

VINERI 1 mai 18,00 pr. I 29' — **„1 Mai în mijlocul copiilor"**

SÎMBĂTĂ 2 mai. 9,30 pr. II 29' — ROZA VÎNTURILOR: **„Străbătînd drumurile patriei" — Montaj de Ion Petrache. (Rel. din 29. IV)**

DUMINICĂ 3 mai, 8,00 pr. II 29' — CLUBUL VOIOȘIEI, 8,30 pr. I 60' — TEATRU LA MICROFON PENTRU COPII: **„Întîlnire", scenariu radiofonic de Vasile Mănuceanu,** 8,50 pr. I 29' — **Emisiune pentru pionieri și școlari în limba germană (297, 261, 330, 4,38 m.)**

LUNI 4 mai, 14,30 pr. I 29' — VREAU SĂ ȘTIU. **Din cuprins: Lavoisier —evocare radiofonică: Agenda științifică a lunii mai.** 20,30 pr. I 10' — NOAPTE BUNĂ, COPII: **„Vulture, ia-ți zborul", poveste africană.**

MARȚI 5 mai, 11,45 pr. I 15'—RADIO PRICHINDEL: **„Responsabilul cu florile", scenetă de Virgil Stoenescu,** 14,30 pr. I 29' — RADIORACHETA PIONIERILOR, 20,30 pr. I 10' — NOAPTE BUNĂ, COPII: **„Tăietorul de lemne", poveste turcă.**

MIERCURI 6 mai, 14,30 pr. I 29' — ROZA VÎNTURILOR. **Din cuprins: În vizită la Stațiunea de cercetări biologice, geografice și geologice de la Stejarul; O nouă problemă de geografie: „Recunoașteți țara?"** 20,30 pr. I 10' — NOAPTE BUNĂ, COPII: **„Hoața vîntului", poveste de Luiza Vlădescu.**

Bună dimineața, zorilor!

Pionierii s-au trezit o dată cu voi și vă salută.

Orașul lor va deveni un oraș al florilor. Priviți-l!

Fete și băieți purtători ai cravatei roșii sînt răspîndiți prin grădina din fața școlii, pe șosea, pe lotul școlar.

— Aici vor fi rondurile, arată un băiat spre centrul grădinii.

— Aici, vom pune narcise și panseluțe, iar pe partea aceea zambile, propune o pionieră.

Și, o dată cu prima lopată înfiptă în pămînt s-a făcut auzit un cîntec pionieresc. Cu cîntecul, prieten nedespărțit al pionierilor, munca a devenit și mai voioasă.

Iată-l pe Boncu Simion, președintele unității; ajută la marcarea terenului, sapă cu pricepere, este mereu în rîndul celor mai harnici. Se menține și aici printre fruntași ca și la învățătură.

Pionierii Pavel Gheorghe, Cazan Argentina, Irimioiu Elena, Vasile Maria mînuiesc cu mai mult spor greblele, lopețile...

★

A doua zi în grădină, pe marginea șoselei au zîmbit primelor raze de soare peste 200 de panseluțe galbene și viorii, narcise, zambile, flori de nu mă uita.

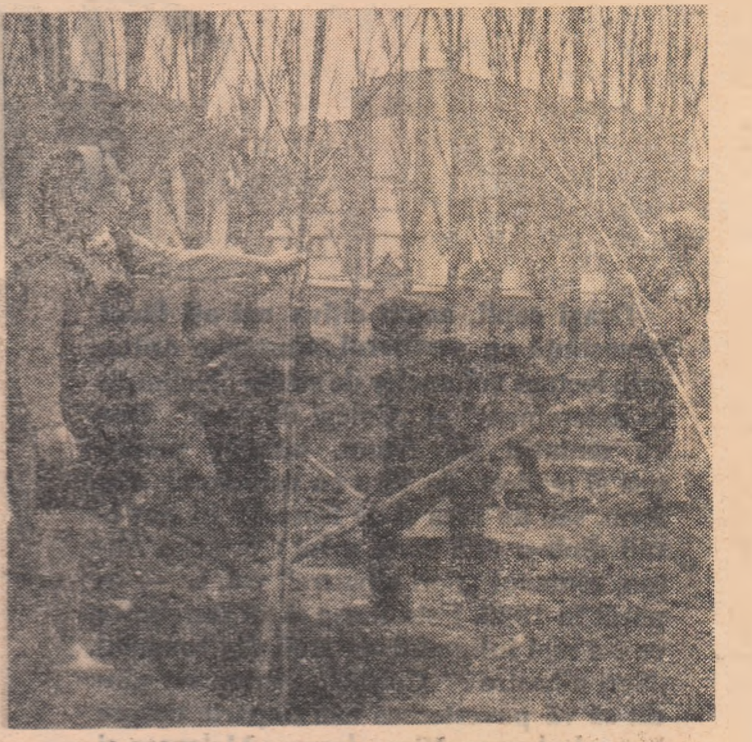
Orașul lor va deveni un oraș al florilor...

În apropiere de școală, pe șosea, în fața unei case, cu poteca grădinii puțin bătătorită, „la tușa Maria Ologu" cum îi spun copiii, s-a deschis un adevărat șantier. Sînt tot pionierii. Ei știu că mătușa Maria, bătrînă cum e, nu va putea ieși ca ceilalți cetățeni la săpat, la plantat flori. „Hai să-i dăm noi o mînă de ajutor" și-au spus ei, și s-au apucat de lucru.

Pionierii Stoica Florentina, Gîtejoiu Maria, Bran Cristian, Tudorache Gheorghe, Negriu Mariana și mulți, mulți alții de la Școala de 8 ani nr. 2 din Breaza, raionul Cîmpina s-au întrecut în hărnicia și dragostea cu care au ajutat la înfrumusețarea orașului.

Mîine alte flori vor zîmbi zorilor...

LIDIA NOVAC

Micii naturaliști de la Palatul pionierilor, la lucru!

3 000 de puieți

Ziua se arată frumoasă încă de dimineață. Razele blînde ale soarelui primăvăratic, ciripitul vesel al păsărelelor, însoțesc grupul pionierilor ce se îndreaptă grăbit spre livada colectivei.

Munca a început imediat. Mai întîi am pichetat terenul și am făcut gropile. Apoi, am trecut la plantarea puieților. Cît ne-am bucurat cînd am văzut că doar în cîteva ore am plantat... 3 000 de puieți de pomi fructiferi: meri, pruni, caiși și piersici.

Priveam la șirurile drepte de puieți aliniați ca pentru defilare și ne gîndeam că peste cîțiva ani pomișorii aceștia ne vor încînta privirea cu frumusețea crengilor înflorite, ne vor îndestula cu roadele lor bogate.

CHIRIȚA ȘTEFAN
cl. a VII-a, Școala de 8 ani Calomfirești, raionul Alexandria

Scrisori care ne vorbesc despre participarea pionierilor și școlarilor la acțiunea de înfrumusețare au mai trimis mulți pionieri printre care Somicescu Eleodor **din Mogoșani-Bobu, raionul Gilort;** Oprișan I. Tudor **din Pecineaga — Negru Vodă;** Șerbănescu Sofia **din Pucioasa — Tîrgoviște;** Rădulescu O. Mariana, **satul Slăveni, Gostavățu — Caracal.**

PE IZLAZ

De cîte ori merg pionierii în vizită la Gospodăria colectivă „1 Mai" din comună? Greu de spus.

De data asta însă avem o treabă importantă de făcut: curățarea izlazului de mărăcini. N-am stat mult pe gînduri. Cu sape, greble ne-am îndreptat într-acolo. Unii mergeau înainte și tăiau mărăcini, iar în urma lor veneau cei cu greblele, care-i strîngeau în grămezi. După ce tot izlazul a fost curățat am dat foc grămezilor de mărăcini.

Colectiviștii ne-au mulțumit călduros. Făcusem o treabă bună.

EDU N. GHEORGHE
cl. a VII-a, com. Mărgăritești, raionul Balș

Florile plantate de pionieri vor face grădina Școlii de 8 ani nr. 6 — București, mai frumoasă.

Adeverință de primire

Steluța

Cunosc clocotitoarea ofensivă a pionierilor spre prima lor... decorație. Știu freamătul fiecărui detașament în lupta pentru cucerirea mîndrelor steluțe, distincții ale fruntașilor între fruntași. Pot tălmăci graiul de foc al micilor insigne și nu e nevoie să le văd strălucind pe pieptul purtătorilor lor. Mi-ar fi de ajuns să privesc clădirea școlii, curtea, grădina... Ar fi de ajuns să iau parte la o serbare școlară, la o întrecere pe stadion ori să vă văd plecînd într-o excursie. Nu, nu e nevoie ca cineva să numere steluțele pe pieptul vostru și să le țină socoteala pe degete, căci acolo unde există purtători ai distincției școala e mai frumoasă, grădina mai îngrijită, programul serbărilor mai bogat, disciplina mai bună. Prezența steluțelor e pusă în lumină în primul rînd de faptele din care au izvorît. Ele nu cad în întuneric ca stelele în noaptea nereidelor, ci își dobîndesc conturul și se cuceresc în plină zi, la vedere, public, exact ca niște performanțe pe un stadion. Numai că a face parte dintr-o formație cultural-artistică, a planta un puiet, a lua parte la o excursie etc. nu e nici pe departe un record izolat, ci o întreagă suită în lupta voastră pentru auto-depășire. Doar nimeni nu-și pune hărnicia în cuier, ca pe un trening, după obținerea distincției. Aceasta e doar o mărturie că poți mai mult, e o dovadă nu atît pentru trecut cît pentru viitor. Steluța arată, întocmai unui certificat de garanție, că sînteți căliți printr-un antrenament îndelungat și controlat, pentru o răspundere și mai mare. Ea spune tuturor că în lupta cu inerția, timiditatea, stîngăcia, ați biruit și nu pentru insignă în sine — ci pentru că întreaga voastră ființă cerea această biruință și o va cere mereu. Această biruință trebuia însă repetată zi de zi, ceas de ceas. La asta te și îndeamnă, în graiul ei scînteietor, steluța: „Poți să birui greutățile, ai dovedit-o, dovedește-o mereu!" Și cred că fericirea de a obține steluța, de a o vedea strălucindu-ți pe piept provine nu din aceea că o ai, ci că o meriți. De aceea fericirea nu e numai în inima ta, ci și a celor care te privim. De aceea vrem să știm mai mult, cît mai mult despre fiecare purtător al steluței și nu ne mulțumește simpla lor înșiruire după alfabet cum face în corespondența ei Cătălui Floriana din Chirnogeni, raionul Negru Vodă, regiunea Dobrogea.

Pentru tine care scrii e altceva... Tu, Floriana îi cunoști cu ochii închiși pe toți: și pe Bănuț Sofia și pe Săndulescu Marin și pe Martalogu Ion... Scriindu-le numele și pronumele îi ai în fața ochilor ca pe un ecran. Noi nu. E ca și cum un film s-ar întrerupe după generic. Tu știi de unde au pornit, ce greutăți au învins și cum cunoști emoțiile lor etc. și MAI ALES cum se comportă acum, după primirea steluțelor. Căci scînteierea steluței se alimentează tot printr-o formă de energie: energia pionierească. Altminteri nici n-ar fi steluțe ci... comete.

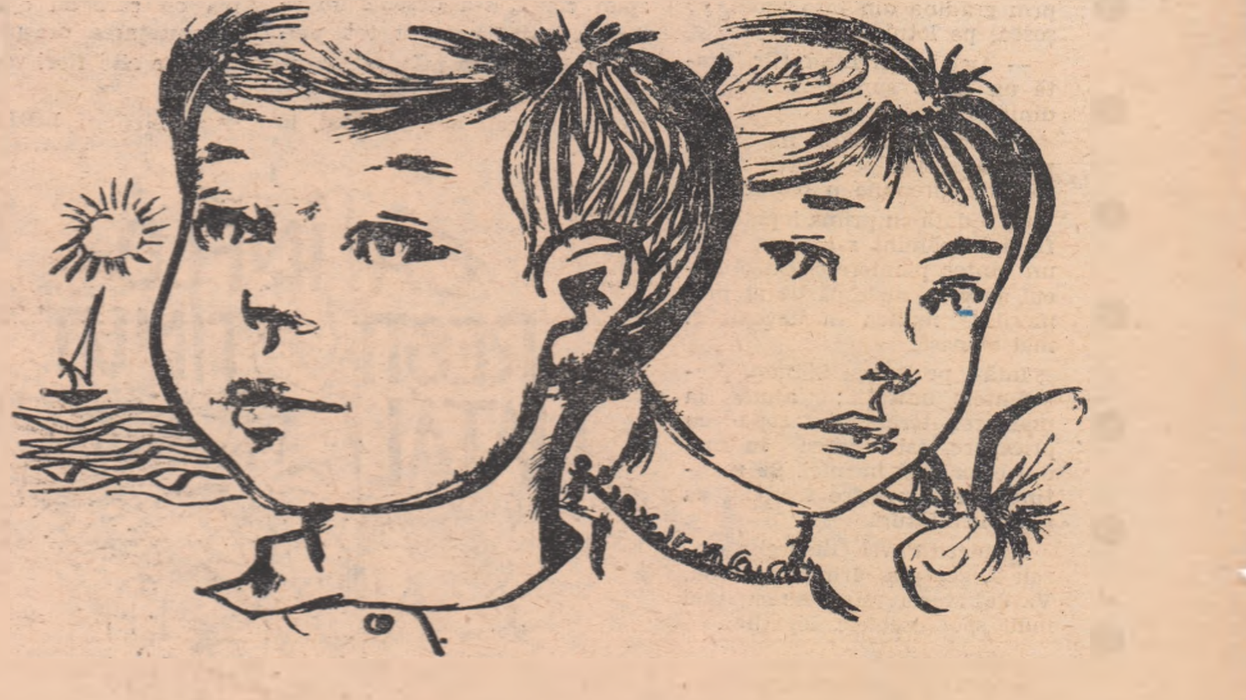
Inima noastră face un pas în întîmpinarea acestor băieți și fete ori de cîte ori o corespondență vorbește despre steluțe. Am vrea să nu-i oferiți, dragi corespondenți, doar un proces verbal: „astăzi... 15 pionieri au primit distincția" cum atît de telegrafic spune Munteanu Georgeta din satul Plăvălar, comuna Reuseni, raionul Fălticeni, regiunea Suceava.

E limpede, am prefera o întîlnire adevărată. Măcar cu unul din ei. Căci în loc să citim, de pildă, într-o carte de astronomie: „pe cer sînt miliarde de stele" vom prefera oricînd să vedem în telescop o constelație cît de mică sau măcar o stea.

Și telescoapele sînt, în cazul de față, corespondentele voastre. Îndreptați-le cu cea mai măritoare lentilă spre mîndrele voastre steluțe, spre purtătorii lor!

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Melcușorul

Dragi copii, acum cîţiva ani aţi făcut cunoştinţă cu scriitorul Costache Anton prin lectura volumelor de schiţe „Nelinişte în detaşament" şi „Colegi de clasă". Dar vă amintiţi de Nunu, băiatul prietenos şi modest, de Ţiru cu caracterul său ferm, sau de Vica şi de Isoscel ? Ei sînt eroii dintr-o altă carte a lui Costache Anton, romanul „Seri albastre" vol. I. — apărut în 1960. Este firesc să vă întrebaţi : ce s-a mai întîmplat cu eroii din romanul „Seri albastre ?" Costache Anton s-a gîndit să vă povestească mai departe despre Isoscel, despre Vica, despre Melcuşor şi despre ceilalţi eroi ajunşi în pragul unor noi şi serioase preocupări : pregătirea lor de a deveni utemişti, întîmpinarea examenului de absolvire, răspunderile şi gîndurile pe care le împărtăşesc o dată cu împlinirea vîrstei de 14 ani.

Prezentăm în această pagină un fragment din romanul „Seri albastre" vol. II, roman în curs de apariţie la Editura tineretului.

Isoscel deschise ochii, se uită spre atelier (aşa numea el colţul unde-şi pusese şevaletul, cutiile cu vopsele, pensulele) şi-n prima clipă crezu că mai poate să doarmă. Prin marginea perdelelor se strecura o lumină palidă, care dădea obiectelor altă înfăţişare. Soba de teracotă albastră, se zărea ca o spirală subţire şi dreaptă, suspendată între podea şi tavan. Iarna trecută, Isoscel stricase vreo şapte planşe s-o prindă aşa cum se vedea la ora asta, dar nu reuşise. Nunu văzuse planşele şi exclamase :

— Ce-i ăsta ? Un proiect de rachetă ?

Isoscel îl privise dezamăgit :

— E soba !

Nunu se uitase spre sobă şi zîmbise neîncrezător. Isoscel încercase să-l convingă.

— Aşa se vede în fiecare dimineaţă. Pare o rachetă, dar nu-i. E altceva. Vino o dată înainte de răsăritul soarelui şi-ai să vezi...

După ce răsărea soarele, mobilele şi celelalte obiecte din cameră căpătau înfăţişarea lor obişnuită. Soba nu mai avea nimic de spirală. Era o sobă ca toate sobele : înaltă, dreptunghiulară, greoaie.

Isoscel se uită la ceas. Era timpul să-şi vadă de lecţii. Plecă de la geam şi începu să-şi caute servieta. O găsi pe-un scaun, o deschise şi-n timp ce-şi scotea cărţile şi caietele, îşi aminti că trebuie să meargă la Casa pionierilor. Două dimineţi pe săptămînă (lunea şi vinerea) avea activitate acolo. Astăzi se lăsase prins de incidentul cu George şi uitase să meargă. Dacă se grăbea putea să prindă ora a doua. Se îmbrăcă repede şi ieşi. Ca să ajungă mai repede, luă tramvaiul. In staţie, după ce coborî, o văzu pe Riţa. Ducea pe braţ o rochiţă de mătase albă, cu fluturaşi de aur. Fusese şi ea în tramvai, dar stătuse probabil pe platforma din spate şi n-o observase. Se apropie de ea cu mîna întinsă.

— Ce faci, Melcuşorule ? Ai întîrziat ?

Riţa îi strînse mîna cu stîngăcie. Spuse fără să-l privească :

— N-am întîrziat. Astăzi avem repetiţie generală. Incepe la zece jos, în sala mare.

Isoscel întrebă mirat :

— La ce aveţi repetiţie generală ?

Riţa tot nu-l privi. Se strecură în curtea Casei pionierilor. Poarta era deschisă, dar ea se strecură ca şi cînd n-ar fi avut loc mai lat de-o palmă. Abia după cîţiva paşi spuse :

— Prezentăm duminică baletul : „Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici".

Isoscel nu-şi putu reţine zîmbetul lui sceptic :

— Eşti înscrisă la cercul de balet ?! De cînd ?

Riţa se înroşi. Spuse :

— De mult. De cînd eram într-a treia. Merg acum pe-al cincilea an.

— Pe-al cîtelea ?

— Pe-al cincilea.

— Şi nu te-ai plictisit ?

— De ce să mă plictisesc ? Baletul se învaţă greu.

Isoscel rîse :

— Toţi învaţă greu ? Şi cei care au talent ?

Riţa ridică spre el ochii mari, aşa cum îi ridica numai spre profesori cînd nu ştia ce să răspundă. Din spate, năvăliră peste ei vreo şapte-opt fete, vesele, zgomotoase. Ii arătară Riţei rochiile, (aveau toate pe braţ cîte-o rochie), cerură s-o vadă şi pe-a ei, o purtară de la una la alta, minunîndu-se, făcînd piruiete, sporovăind fără oprire. O luară apoi pe Riţa între ele şi alergară spre sala mare de la parter. Isoscel rămase locului, cu-n simţămînt neplăcut de vinovăţie. Se purtase cu Riţa prosteşte. In fond, nu era nimeni obligat să aibă talent. Poate că Riţa se înscrisese la balet ca să scape de mersul ei stîngaci şi caraghios. Iar el o jignise. Cercul de radio-amatori (la care se înscrisese anul acesta) se afla sus, la etajul II. In faţa uşii se opri. Ajunsese tîrziu. Ora a doua începuse. Se întoarse şi coborî treptele de marmură una cîte una. Aproape că nici nu văzu covorul albastru din fibre groase de iută care le acoperea. Cînd ajunse în holul cel mare de la parter se trezi fluierînd. Ii părea bine că întîrziase. Trebuia neapărat s-o caute pe Melcuşor şi să-şi ceară scuze. Uşa de la sala mare de festivităţi era deschisă. Se strecură înăuntru pe lîngă perdelele grele de catifea. Vru să-şi facă loc spre treptele care duceau spre culise, dar cînd ajunse pe la mijlocul sălii, becurile din tavan se stinseră. Se auzi sunetul unui gong şi-n aceiaşi clipă se stinseră toate luminile. Se făcu beznă. In bănci se auziră şoapte, şuşoteli, rîsete. Undeva în faţă răsună un corn sau un bucium, căruia îi răspunse altul, apoi altul. Cortina se dădu încet la o parte şi pe scenă apăru o pajişte umbrită de arbori, cu frunza de argint. In stînga, departe, se zăreau turnurile unui castel. Isoscel se lăsă atît de prins de frumuseţea decorului, încît nu mai auzi sunetele de corn, şi nici muzica de fond care părea mai degrabă o adiere de vînt. Pe pajişte apăru o fată. Era înaltă, subţire şi sprintenă ca un fluture. Semăna puţin cu Riţa. Adică purta o rochie care semăna cu cea pe care o văzuse la Riţa. Ţinea pe braţ un coşuleţ de nuiele şi alerga după fragi. Isoscel se lăsă aproape fără să-şi dea seama pe-un scaun şi începu s-o urmărească pe fata de pe pajişte tot mai intrigat. Erau clipe cînd semăna teribil cu Riţa. Nu. Riţa era rigidă, stîngace şi aşa de înceată că toată clasa se obişnuise să-i zică Melcuşorul. Fata de pe scenă alerga, se apleca, zîmbea. Riţa avea întotdeauna un zîmbet sperios, aproape nătîng. Nu putea să fie ea. Probabil că era numai o coincidenţă. Poate că rochii albe cu fluturaşi îşi făcuseră şi alte fete. De după unul din arborii aceia ciudaţi, apăru o zînă. Purta o rochie verde, avea chipul verde, iar pe frunte îi strălucea o diademă cu scînteieri verzi. Apăru urmată de nouă fete. Cu toate că aveau părul despletit şi alergau încoace şi-ncolo ca nişte viespi, Isoscel recunoscu din prima clipă cîteva din fetele care năvăliseră cînd era cu Riţa. Fata cu coşul de nuiele (pe care aproape o scăpase din vedere) vru să se ascundă. Avea o privire atît de speriată şi semăna atît de bine cu Riţa (mai ales cînd îşi plecase fruntea) încît Isoscel începu să-şi mişte nasul, aşa cum făcea întotdeauna cînd trebuia să recunoască ceva ori să se dea bătut. Acum nu mai avea nici o îndoială. Fata cu coşul de nuiele pe braţ era Riţa. Cele nouă fete începură să se învîrtă vertiginos în jurul ei. Melcuşorul rămase nemişcată. Zîna verde îşi făcu loc spre ea. Ii zîmbi şi-i întinse un pieptene alb şi-o oglindă mică, rotundă. Riţa întinse braţele ca şi cînd ar fi vrut să spună că nu merita nici pieptenele, nici oglinda. Zîna verde îi făcu semn să se uite în oglindă. Ea se uită şi din nou chipul i se lumină de zîmbetul acela care-o schimba cu totul. Luă şi pieptenele şi începu să salte bucuroasă. Din cînd în cînd se oprea şi se uita în oglindă. Era atît de fericită că nu mai vedea nimic din ce se întîmpla în preajmă. Nu văzu nici cînd dispăru zîna verde cu suita ei. Puse coşul de nuiele jos, se aşeză pe iarbă, îşi desfăcu părul şi vru să se pieptene. Dar în clipa cînd înfipse pieptenele în păr, rămase încremenită, ca o stană de piatră. Apoi se prăvăli pe pajişte. Umbrele arborilor se lungiră şi-aproape pe nesimţite se făcu noapte. De undeva răsări o luminiţă verde, apoi una roşie, una albastră, una violetă. Erau mici, dar se mişcau repede şi Isoscel recunoscu la lumina lor bărbile şi glugile celor şapte pitici. Acuma înţelese. Melcuşorul juca rolul Albei ca Zăpada.

Rămase în sală pînă la sfîrşitul spectacolului. Infăţişarea nouă a Melcuşorului, îl uluia. Uneori se ciupea de mînă, să vadă dacă era treaz. Se ciupea în glumă, încercînd să se ironizeze, dar simţea că glumeşte sau se ironizează numai pe jumătate. Nu era convins tot timpul că Melcuşorul interpreta rolul Albei ca Zăpada. Avea şi clipe de îndoială. Uneori se îndoia chiar cînd era pe scenă, alteori cînd lipsea. Au apărut rînd pe rînd florile, gîzele, ciupercuţele. El se uita la fiecare gîză, sau la fiecare ciupercuţă, vrînd să o descopere pe Melcuşor. La sfîrşit, cînd văzu că se lasă cortina, sări de pe scaun şi alergă în culise. Uitase că o jignise, uitase de ce venise în sală ; acum n-avea în minte decît un singur gînd. S-o întrebe dacă ea a interpretat pe Albă ca Zăpada (încă nu era convins pe deplin că ea fusese) şi s-o felicite.

(Va urma)

Desene : DONE STAN

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA : Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361